

SÖZÜN BİTTİĞİ AN

Yazmış olduğum yazılara başlığı ilk önce koymak gibi bir adetim yoktur. Yazıyı yazarım sonra yazının içeriğine uygun olan, benim anlatmak istediklerimin adeta bir özetini yansıtmayı başaran türden bir başlıkla yazıyı bitiririm. Çünkü yazıya başlarkenki duygularım sonlara doğru sahip olduğum duygularla ekseriteyle paralel gitmez ve başta koyduğum başlık yazıyı tam anlatmak için yetersiz kalır. Fakat bu sefer böyle olmadı. Olayı gördüğüm an yazmaya karar verdim ve zaten yazının adı çoktan konmuştu. Başlık daha yazı ortada yokken belliydi: **Sözün bittiği an...**

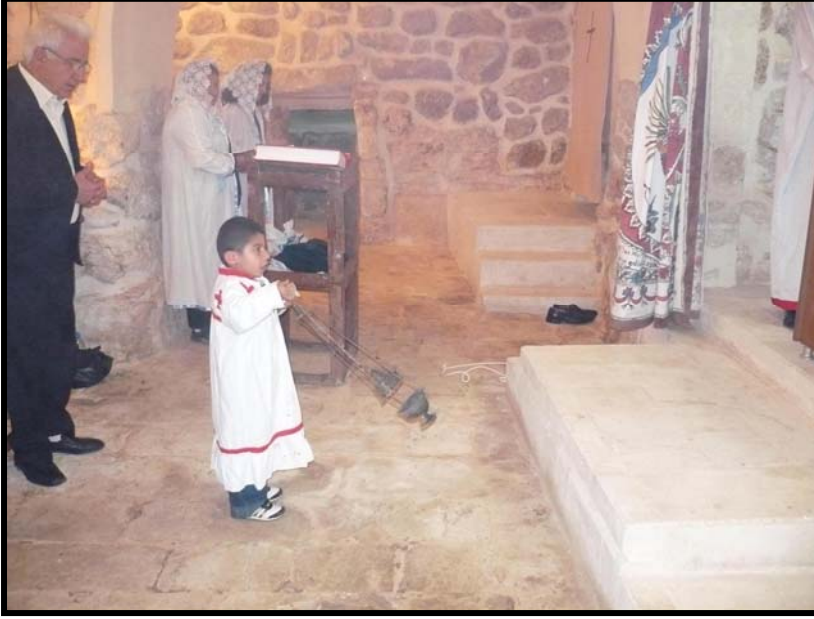
Elazığ'dan Mardin'e babam İncil-i Şemmas İshak Tanoğlu ve halam avukat Dalita Özdiler ile birlikte sebebi ziyarette bulunmuştuk. Tarih 3 Mayıs 2009. Baharın coşkusunun doyasıya yaşandığı, güneşin sıcaklığını yavaş yavaş hissettirmeye başladığı, çiçeklerin cazibelerini sonuna kadar kullanarak kendilerini fark ettirmek için sahip

oldukları tüm renk ve kokuları esirgmeden insanların gözlerinin önüne sunduğu, toprağın yağmurla aşka gelip kabardığı, gökyüzünün masmavi gözleriyle tüm bunların koruyuculuğunu yaparcasına kollarını sonuna kadar açarak tüm tabiatın üzerinde engince gerildiği, bulutların ise güneşle tatlı bir flört içinde olduğu güzel bir bahar sabahıydı. Aslında normal bir gün gibiydi. Yani kiliseye gidilecekti, güzel bir ayin yapılacaktı, cemaatle sohbet edilecek, bir şeyler yiyilip içilecek ve bir Pazar günü de diğerlerinden aslında çok da farklı bir şeyin yaşanmadığı sıradan bir gün gibi olacaktı. En azından ben böyle düşünüyordum. Ta ki Aday'ı görene kadar...

Çiftlik'deki Mor İliya Kilisesi'ne gittik o Pazar. Kilise haşmetli kapılarını sonuna kadar açmış, cemaatini büyük bir alçakgönüllülükle içeri almak için hazır bekliyordu. Her ne kadar kilise alçakgönüllülükle kapılarını insanlara açmışsa da kiliseden içeri girişte aynı tevazuyu bu sefer de cemaatinden bekliyordu. Kilisenin ikinci kapısı yani iç kapının yüksekliği insanların içeriye girerken başlarını eğmelerini istercesine alçak yapılmıştı. Başımızı eğerek içeri girdik. Yeni restore edilmiş, çok büyük olmayan, sütunlu güzel bir kiliseydi. Mor İliya'nın günü olduğu için senede bir gün, sadece kendi gününde açılan ve kıddes yapılan bir kiliseydi Mor İliya Kilisesi. Ayin başladı. Şemmaslar duaları icra etmeye başladılar.

Buraya kadar her şey olağandı. Ta ki ‘Am şelyo’¹ okunana kadar...

‘Am şelyo’ okunmaya başlandı. Evet biri okuyordu. ‘Barekhor am şelyo v-dehlto v-nakhfutho nssut v-neşma la-sbartho d-mele hayotho d-evengeliyon kadişho d-moran yeşu mşiho d-methekre alayn.’ Ortalıkta kimse görünmüyordu. Önümde yer alan erkeklerin arasından sağa sola bakındım. Allah’ım! Ses geliyordu, şemmas yoktu ortalıklarda. “Nasıl dedim yaa!” Boyum uzun oymasına rağmen ayaklarımı kaldırdım. Orda mutlaka birisi olmalıydı. Tiz bir ses ama zayıf değil bilakis mevcudiyetini bedenlen değil ruhen kanıtlamaya çalışan,

yaptığı işi tüm benliğiyle, gücüyle ve aslında en önemlisi ciddiyetiyle yapmaya çalışan bir ses geliyordu kulağıma. Büyük bir uğraştan sonra görebildim onu. Aman Allah’ım!!! O an inanın bana

zaman durdu, insanlar durdu, abuna durdu, her şey durdu. Devam eden üç şey vardı: icra edilen kıddesin o anki bölümü, ben ve Aday. Gördüğüm manzara o kadar derinden etkiledi ki beni o an içinde bulunduğum boyutun derinliğini anlatmam mümkün değil. Söz bitti benim için. Kelimeler o an hissettiklerimi anlatmam için inanın kifayetsiz kalıyor. Dört yaşında bir erkek çocuğu. İsmi Aday. Bakısyanlı Abuna Gabriel Akyüz’ün torunu, şemmas Yuhanna Akyüz’ün oğlu Aday Akyüz. Henüz daha okula bile gitmiyor. Okuma yazması yok. Boyu deseniz bir metreyi geçmez. Ama kendisi medbahın önünde, abunanın karşısında asaletle durmuş; yaptığı işin sanmayın bilincinde değil. Bilakis büyük bir aşkla, tüm benliğiyle, tüm inancıyla ve tüm gücüyle Mesih’e hizmet etmek için kudretli bir asker edasıyla görevi icra etmekte. Elinde şumloyo (firmo).² Şumloyonun boyu kendisinden uzun. Ama zaten onun yaptığı işle boyunun bir alakası yok. Olsaydı zaten bunu yapacak cesareti de gösteremezdi. Aday’a bunu yaptıran ne yaşı, ne boyu ne annesinin ne de babasının

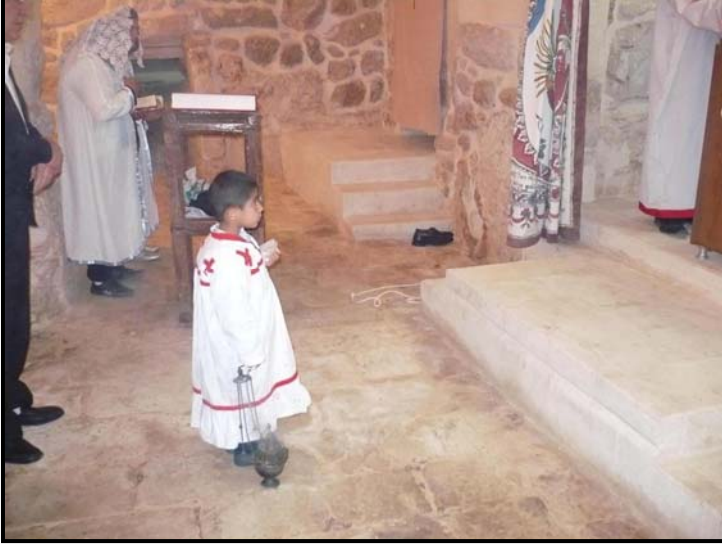
zoru. Aday’a bunu yaptıran yüreği, imanı, kültürü, içinde yanan Mesih aşkı.

Yerimde duramadım. Yanına gittim. Zaten başka kimse yoktu ki o an benim için kilisede. Aday vardı, ben vardım ve icra edilen kıddes vardı. Söz yoktu, his vardı, duygu vardı, heyecan vardı. Adayda da zaten söz yoktu. Onda da his vardı, duygu vardı, heyecan vardı. Aday okuyordu insanlar

¹ Kıddeste Abuna ile karşılıklı düet yapılarak icra edilen bir dua

² Kilisede kullanılan buhurdanlık

dinliyordu, belki bazılarının dikkatini bile çekmedi. Çünkü onlar bu işte sadece dört yaşındaki somut bir çocuğu görüyorlardı. Aday o an orada sadece dört yaşındaki somut bir çocuk değildi. Aday orda aslında çok şeydi. Kültürdü, azimdi, yarının savaşçısıydı, o bir temsilciydi orda. Mevcudiyetin, imanın, kilise aşkının, kültürün aktarılmasının, toplum için, insanlık için ve en önemlisi Mesih için bir şeyler yapılmasının vücut bulmuş şekliydi. Bir ispatı.

“Am şelyo” hala devam ediyordu. Bir Aday bir abuna söylüyordu. Abunanın okuduğu sırada Aday yoruldu ve şumloyoyu yere bıraktı. Şumloyo aday için çok ağırdı ama sadece fiziksel ağırlıktı Aday’ı yoran. Aday şumloyonun manevi ağırlığını zaten çoktan kaldırmış, omuzlarına almıştı. Şımlonun manevi ağırlığı Aday’ı yoramazdı. Çünkü o dedesinden ve babasından gerekli genleri, donanımı, eğitimi ve kültürü devralmış; kendi kişiliğini de içine katıp bu yola çoktan baş koymuştu.

Orda Aday’ı sadece dinleyenler hiçbirşey anlamadılar. O Pazar onlar için hala sıradan bir pazardı, Aday ise sıradan bir şemmas... Çünkü duyu organlarından sadece kulakları ve gözleri işlevdeydi. Aslında bakmakla görebilmek arasındaki farkı ayırt edebilselerdi Aday’ın orda sadece görüntü ve ses olmadığını anlayabileceklerdi. Aday orda kökleri yerin derinliklerinde sağlam temellere oturmuş bir fidandı. Aday orda hacminin yalnızca çok küçük bir bölümü su üstünde olan bir buz dağıydı. Aday’a bakanlar sadece fidanı veya buz dağının üstünü görebildiler. Fakat görebilenler onun köklerini ve suyun altındaki haşmetli hacmi gördüler. Ömrümden ilk defa bu kadar derin duyguları hazırlamış olduğumuz Mor Afrem kitabını çevirme ve oluşturma sürecinde yaşamıştım. Tabiri caizse **Mor Afrem yüreğimin bir köşesini yakmıştı. Aday yüreğimin ikinci köşesini yakandır.**

Yürek yangınımın sebebi ise o gün orda gördüğümün sadece Aday olmamasıydı. O gün orda görülen Süryanilikti. Süryaniliği günümüze kadar taşıyanların eli, kilise için çalışan kilise babalarının ruhu, kilise için canlarını veren şehitlerin bedeni, toplum için çaba sarfeden insanların yüreği, kiliseye, Mesih’e, topluma, insanlığa hizmet eden ve etmek isteyenlerin mevcudiyetiydi orda görülen. İşte bu kadar çok şeyin dört yaşındaki bir çocukta toplandığını ilk defa gördüğüm için o an sözün bittiği andı. Yaşadığım sevinç miydi, gurur muydu, heyecan mıydı, şükran mıydı bilmiyorum. Fakat şunu biliyorum ki yüreğimin ikinci köşesi de yandı. Ve şunu anladım ki bu iş ne para işi, ne bilek işi. Bu iş yürek işi, bu iş gönül işi, bu iş bu yolda koyulan başın etrafını saran aşk işi. Size bu

olaya şahitlik eden biri olarak söyleyebilirim ki Aday ve Aday gibiler olduktan sonra Süryani kilise kültürünün kaybolması, Süryani kilisesinin yitirilmesi veya yıkılması gibi bir ihtimal mümkün değildir. Çünkü o ve onun gibilerin mevcudiyeti dahilinde buna izin verilmeyecektir.

3 Mayıs 2009 Pazar gününün baş artisti Aday'dı. Aday'ı Aday yapan, onu diğerlerinden ayıran ise içindeki sevgiydi, aşkı, imandı. Bunu davranışa dönüştürerek potansiyelini insanlara gösterme cesaretiydi. Ailesinden aldığı mirası yaşatma azmiydi. Aday o günü sıradanlıktan çıkarıp benim için çok özel ve unutulmaz bir gün yaptı. Tihe Aday!!! Aloho Toreloh³

SARA TANOĞLU
22 Mayıs 2009
İstanbul

İletişim Adresi: saratanoglu@superonline.com

³ Çok yaşa Aday, Allah seni bağışlasın